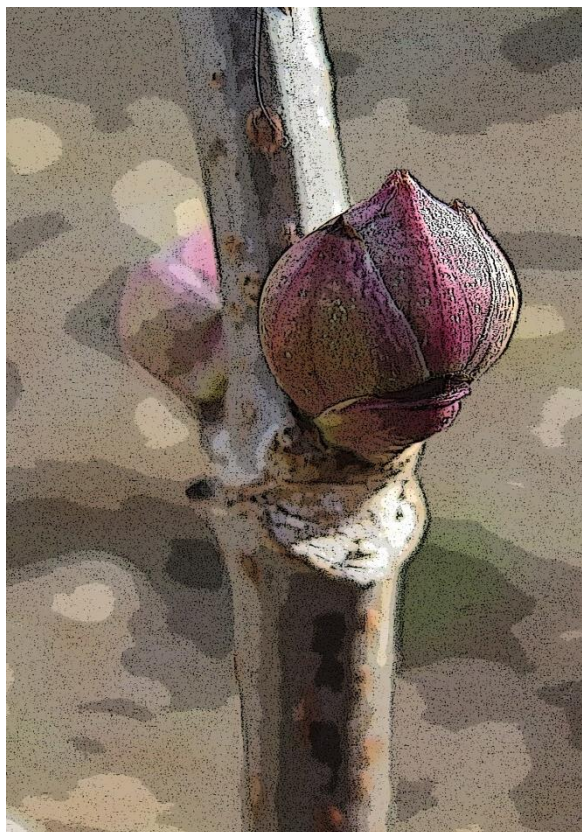

ATT VARA BÄST

Många människor kämpar för att passa in och bli accepterade – och helst omtyckta. Ibland så intensivt att de både gömmer och glömmar vem de egentligen är. De ser bara sin egen blaskiga gråhet i jämförelsen med andra.

Att våga vara sig själv kommer kanske med åren, när hysterin att vara häftig och populär har lagt sig. När man lärt sig, och även accepterat, sina begränsningar och missade möjligheter.

Förhoppningsvis har man då också lärt sig att vara tacksam för det man är duktig på, utan att störas av att andra kan det bättre.

Ett fåtal lyckas med att ”bli bäst”, inte minst inom idrottssammanhang, där det krävs massor med träning och självdisciplin. Sträckan dit kan beundras men ”vara bäst” varar sällan länge!

Om vi, som ”bara” är hyfsade på något, har getts en uppgift och de där andra, de som vi tror är så mycket duktigare, inte ens är inom synhåll – vad gör vi då? Sitter vi då och hoppas att de ska dyka upp eller är vi kloka nog att inse att om det bara är fullkomliga experter som tillåts utföra olika sysslor, så skulle inte mycket bli gjort.

Alla har gåvor och kunskaper som kan bli till glädje för andra och även för oss själva. Men vi kan ha alltför lätt att förringa dessa – och fast vi inte menar det, är det som att vända sig mot Gud och anklaga honom för att ha gjort ett misstag.

Gud ser inte på oss som vi själva gör och Han önskar att vi alla ska blomma ut i det unika som Han gett oss. Vi kan tycka att något är för litet för att ha ett värde. Gud tänker aldrig så! Han vet att utan det lilla som Han skapat, skulle inte det stora finnas!